

Vit blivu øll klaksvíkingar hóskvøldið

Oddagrein

EITT satt bragd má tað sigast at vera, ið KÍ megnaði at gjøgnumføra á Svangaskarði hóskvøldið, tá liðið úr Klaksvík vann 3-2 á ísraelska liðnum Maccabi Haifa í Europa Cup-kappingini. Eitt bragd, ið allir føroyingar saman við klaksvíkingum og norðoyingum kunnu vera ernir av og gleðast um. Slíkt hendir ikki á hvørjum degi, og tí er tað so mikið meira kærkomið, tá tað hendir.

KLAKSVÍKINGAR eru nakað heilt serligt í føroyskum fótbólta. Ikki er meira enn ein vika síðani tað vóru 50 ár liðini, síðani KÍ vann føroyameistarakappingina í fótbólta í bæði meistaradeildini og meðaldeildini, samstundis sum kvinnurnar hjá Stjørnuni sama dag vunnu meistaraheitið bæði í 1. og 2. deild. Aftrat hesum er síðani komið nógv gull og nógvur heiður til Klaksvíkar. Hugsað verður eitt nú um, at einki annað felag í landinum hevur vunnið so nógv meistaraheiti í bestu mansdeildini sum KÍ. Eisini var KÍ fyrsta føroyska liðið í europeisku kappingunum, har tað eydnaðist at skora fyrsta málið í hesum somu kappingum, umframt at liðið nú hóskvøldið gjørdist tað fyrsta, ið vann ein dyst í europeisku kappingunum. Og so er ikki at forgloyma, at sami málskjúttin, sum í 1992 skoraði fyrsta málið, nú eisini gjørdist tann fyrsti at gera hatrick!

FYRR í vikuni hevði GÍ lagt fyri við einum ófórum javnleiki móti sterka skotska liðnum Raith Rovers, sama dag sum størsta blað í landinum á ítróttarsíðunum skrivaði, at vit føroyingar als ikki hoyra heima í altjóða fótbólta! Gøtumenn beindu hesum pástandi av borðinum um kvøldið, og nú hóskvøldið ruddaðu klaksvíkingar allan iva til viks: Sjálvandi eiga vit at vera við.

Hjartaliga tillukku, bæði KÍ og GÍ!

Sosialurin

Om forhenværende bankmænd

Det er sædvanligvis en traurig oplevelse at læse de færøske dagblades debatsider, som skæmmes af et helt overvældende antal anonyme læserbreve. Anonyme læserbreve, som er dagens orden i underudviklede diktaturer, hører simpelthen ikke hjemme i et civiliseret, demokratisk samfund som Færøerne.

Det kan forekomme, at læserbrevsskribenterne ved udsigten til anonymitet ofte fristes over evne til at appellere til den indre svinhund i læserne. Vi fastholdes her ved på et uendeligt pauvert debatniveau. Det debatniveau, som er med til at nære den stærke frustration, som holder hele samfundet i et jerngreb.

Det turde være en opgave for den ledige del af dagspresen at gøre op med denne lumre og middelalderlige skik. Lad en frisk vind blæse gennem redaktionslokalerne og spar os for de idiotiske anonyme læserbreve. Skær om nødvendigt ned på sideantallet. Debatsiderne kan end ikke bruges til at pakke fisk ind i. Man nænner det jo ikke mod de stakkels fisk.

Argumentet om, at anonymiteten er et nødvendigt hensyn på grund af de små forhold, gælder ad Pomern til. Anonymiteten tjener alene til at dække over en ynklig fejhed.

Desværre må der forekomme at være lange udsigter. Ikke blot har vi anonyme læserbreve i aviserne. Redaktørerne af de førende hovedstadblade betjener sig i vidt omfang også af ghost writers.

Så vidt jeg forstår, var det den gamle redacteur på Dimmalætting, der introducerede fænomenet på Færøerne, da Andreas E. Joensen som en anden Pinocchio blev kaldt til live i bladets spalter.

Også den ansvarshavende redaktør af Oyggjatið-indi, hr. Dan Klein, overlader fra tid til anden pennen til sit alter ego, advokat Andersen fra Assens. Når Bergr Wardums juridiske argumenter ikke er tilstrækkelige til at kaste den fornødne troværdighed over Dan Kleins forbavsende synspunkter, kalder hr. Klein advokat Andersen til live. Andersen adskiller sig fra andre fynske advokater ved den måde, hvorpå han bruger omvendt ordstilling. Charmingere er det, men det er sågu hverken fynsk eller dansk. Faktisk skal man helt til Tórshavn for at støde på en tilsvarende sprogbrug.

Men også redaktør Jan Müller på Sosialurin har et alter ego: den forhenværende bankmand, som fra tid til anden giver et interview i

bladet. Det må forekomme, at det færøske bankvæsen med den forhenværende bankmand har lidt et smerteligt tab. Med en skråsikkerhed, der ikke er set siden Per Degns tid, udtaler den forhenværende bankmand sig om alt mellem himmel og jord. Hvordan går det dog til, at et sådan unikum bliver forhenværende? Og nu forlader han os for at rejse til udlandet. Ak ak.

Meddelelsen om den forhenværende bankmands rejseplaner fik mig i øvrigt til at tænke på de amerikanske mammut TV-serier, Dallas og Dollars. Hvis en af dullerne, som skal tage sig pynteligt ud på skærmen, for en tid ikke er i stand til at udfylde rollen på grund af graviditet eller for skade er kommet at forlange for meget i honorar, så skriver manuskriptforfatteren hende blot ud af handlingen, ind til hun er kommet på bedre tanker. Eksempelvis kan man jo sende pigebarnet en tur til udlandet eller man kan lade hende omkomme midlertidigt. Keine Hexerei nur Behendigkeit. Lad os håbe, at den forhenværende bankmand snart vender tilbage til klipperne igen!

Men i mellemtiden er der andre, der inspirerer til rollen. For, som den forhenværende bankmand trøstende siger til Jan Müller, der er masser af andre forhenværende bankmænd. Man fristes til at spørge, hvornår det at være forhenværende i sig selv er blevet en kvalifikation; man fristes til at spørge, om det forholder sig på den måde, at bankmænd på pensioneringstidspunktet (og nogle bliver jo pensioneret før andre – og ikke alle på grund af alder) som ved

ler forsøger i så fald at tillægge sine egne meninger en særlig vægt ved at dække sig ind under den forhenværende bankmands autoritet. Men måske forholder det sig således, at Jan Müller faktisk har siddet ved profetens (læs bankmandens) fødder og badet sig i det olympiske lys. Men hvis det er tilfældet, så tillægger Jan Müller den forhenværende bankmand en autoritet, han ikke fortjener.

Den forhenværende bankmand, hvis han altså eksisterer, ville såfremt han optræde med et anonymt læserbrev, næppe påkalde sig andet end et skuldertræk. Ved at bringe den forhenværende bankmands verdensbillede i interviewform bidrager Jan Müller til at kanonisere en personage, der end ikke har det fornødne mod til offentligt at vedstå sine meninger.

Det er fristende at slutte med et vers af salig Inge-mann:

I alle de rige og lande,
hvorhen jeg i verden fór,
jeg fægted med åben pande
for, hvad jeg for alvor tror.

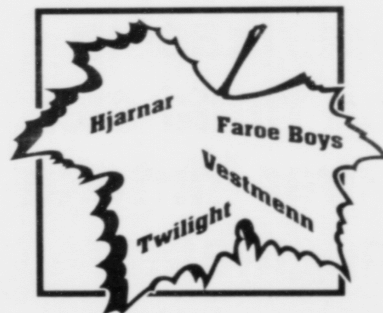
Hvad der gælder i alle rige
og lande, turde vel også
gælde på Færøerne.

Jorn Astrup Hansen

Heystdansur

í Gundadalshøllini

Leygardagin 2. september 1995 kl. 22

WEST-RIVER-RECORDING